

A Harmónia Őrei I.: Kiválasztottak.

3.fejezet:

Magányos utazás.

Fast Doom egy térképet vett elő. Arra Ponyville és környéke volt felrajzolva, valamint egy kisebb vasút hálózati térkép is volt mellékelve az egyik alsó sarkánál.

A Kietlen Erdő egyetlen, hatalmas, sötétzöld foltként terült el a térképen, annak nagyrészét elfoglalva. Mögötte egy hatalmas hegylánc képe fogadta Fast Doom tekintetét, aki most az Erdőn járatta tekintetét. Az volt egy olyan hely, ahol bárki elrejtőzhetett volna, főleg ha túsza van. A Kietlen Erdőben olyan szörnyek és rejtélyes lények éltek, melyekről a legtöbb póninak nem is volt fogalma, vagy csak nem akarták elképzelni őket még rémálmaikban sem, amikor rossz gondolataik felszabadultak.

- Biztosan ott van...- patáját a Kietlen Erdőt jelző foltra szegezte.

De azzal is számolnia kellett, hogy az Erdőben el is lehet tévedni, vagy akár egy-egy szörny áldozatává is lehet válni. A veszélyek lehetősége már szinte végtelennek tűnt, ahogy Fast Doom megpróbálta elképzelni őket. Az út, ami előtte állt, nagyon veszélyesnek ígérkezett, így hát nem akarta, hogy bárki is vele jöjjön. Nem akart veszélybe sodorni senkit sem. Főleg a barátait nem. Twilight-ot nem tudta megvédeni. Most meg akarta menteni, hogy hibáját kijavíthassa. Ezt a hibát azonban mind addig sötét sebként képzelte el a lelkében. Sötét sebként, mely majd egyszer, valamikor befog gyógyulni, és így elfeledheti örökre. De ez még messze volt.

Fast Doom felvette nyeregtáskáját, amibe egy térkép, néhány könyv és egy kis étel és ital foglalt helyet. A táska sötétzöld színe és a rajta lévő arany csillag, mely cukijegyt jelölte, mind csodás látvány nyújthattak volna. Ha nem épp egy veszélyes kalandra indult volna gazdája. De sajnos így volt és a táskában felhalmozott cuccok közül valamennyire biztosan szükség lehet majd a későbbiekben. Legalább három könyvben az Erdő

azon információi voltak benne, melyet az évszázadok során a pónik nagy nehezen összekapartak és amelyeknek egy része bizonyosan nem volt igaz, vagy már elavult az eltelt évek alatt.

A szürke unikornis már az ajtó előtt állt. De valami visszatartotta. Valami, ami mardosta a lelkét, valami, ami miatt képtelen volt megindulni. Ez az érzés a félelem volt. Ez már a terve kidolgozásánál is ott volt vele, de ő igyekezett figyelmen kívül hagyni. Ám most a félelme eluralkodott rajta és amikor végre megindult volna, patáját visszarántotta és remegő teste majd hogy nem a padlóra zuhant. Az ajtón túl ugyanis egy veszélyes kaland és a hely várta, ahová nem szívesen ment volna akárki, akit ismert. Mindig is próbálta titkolni félelmeit, ám azok most mintha egész lényét uralták volna. A lelke szinte megdermedt néhány pillanatra, mely azzal telt számára, hogy az ajtót bámulta.

Újabb kísérletet tett az elindulásra, ám megint megtorpant.

- Muszáj elindulnom!- mondta saját magának újra és újra.

Végül sikerült magát rávennie az indulásra és amikor kinyitotta az ajtót és kilépett rajta a friss levegőre, félelme egy része elszállt. A többi viszont továbbra is ott lapult benne, arra várva, hogy feltörhessen a megfelelő pillanatokban.

A szürke csődör hamar eltávolodott a Könyvtártól. Több póni is elment mellette, mindegyikük igyekezett valahová. Néhányuk a piacra, hogy a friss almák valamelyikét megkaphassák, mások a parkba igyekeztek, hogy egy esetleges piknik keretében beszélgessenek el. Fast Doom is velük akart menni, ám tudta: mostani feladata mindennél fontosabb. Akárhogy is akart volna pihenni, nem tehette meg. Most nem.

Épp Ponyville határa felé igyekezett, amikor belerohant egy sárga póni akinek vörös sörényében egy rózsaszín masni tündökölt. Még nem volt cukijegye, de láthatóan ez nem szomorította el.

- Szia, nem láttad Applejack-et?- kérdezte a csődörtől, miután felállt.

- Nem. A húga vagy?- kérdezte Fast Doom.

- Igen. A nevem Applebloom és tagja vagyok a CMC-nek.- mondta az.

- Gondolom, a cukijegyeitekkel kapcsolatos.
- Igen.- Applebloom heves bólintással egészítette ki válaszát.
- De most nekem mennem kell. Szia.- Fast Doom épp tovább indult volna, ám a sárga kiscsikó nem hagyta annyiban a dolgot. Nem akarta új barátját olyan könnyen elengedni. Azt remélte, hogy segít neki abban, hogy a cukijegyét felkutassa. A csődör cukijegyére pillantott. Az egy nagy, fekete csillag volt, közepén egy fehér körrel. Igazán szép cukijegy volt, legalábbis a kanca ezt gondolta magában, de ezt nem mondta ki hangosan az igen csak türelmetlennek tűnő póni előtt.
- Honnan van a cukijegyed?- kérdezte tőle.
- Egyik éjjel kaptam meg.- Fast Doom megindult, ám a csikó eléje ugrott, így megállítva őt megint.
- De mit jelent?- a kanca újra kérdezett, ezúttal némi komolysággal.
- Varázslást. De most mennem kell. Tudod, fontos dolgom...
- Fontos dolog? Mi az? Talán segíthetek! Ha segítek, utána te is segíthetsz nekünk felkutatni a cukijegyeinket! Mit szólsz hozzá?- Applebloom reménnyel teli pillantásokat vetett Fast Doomra.
- Nem jó ötlet. Ahová én megyek, ott nincs helye csikóknak.
- De én már nem vagyok kisbaba!- Applebloom dühösen elfordult.
- Nem is azt mondtam, csak...- de a csikó nem fordult feléje.
- Kérj bocsánatot!- utasította, de a dühét már a hangjából is kilehetett venni, nem kellett látni hozzá az arcát.
- Bocsánatot? De hát nem mondtam, hogy kisbaba vagy!
- De igen!- Applebloom csak egy dühös pillantást vetett feléje.
- Hát jó... Bocsánat. Így jó?- kezdte unni a dolgot.
- Még nem az igazi...- mondta a csikó.
- Bocsánat, Applebloom.- mondta unott hangon a csődör.
- Na, ez már mindjárt más!- Applebloom elmosolyodott.
- Akkor mehetek?- reménykedett Fast Doom. Azon kívül, hogy az idő rohamosan telt, nem akarta tovább a csikó társaságát élvezni. Kicsit se volt szimpatikus számára. De lehet, hogy ez csak a látszat.
- Várj még egy pillanatot!- a csikó utána kiáltott.
- Mit akarsz?- hangja motyogássá halkult.

- Ha látod AJ-t, szólnál neki, hogy kerestem? Tegnap este óta nem látta senki.- Applebloom szemeiben egy-egy könnycsepp jelent meg. Épp lefolytak volna arcán, ám a csődör gyors letörölte őket.

- Ne aggódj, biztosan nem esett baja. Majd szólok neki, ha látom.

- Köszönöm.- Applebloom kissé lenyugodva ment el a másik irányba, ahol egy sárga pegazus csődör épp a piacot figyelte. Fast Doom már csak annyit látott, ahogy Applebloom leszólítja a csődört, majd tovább indult a Kietlen Erdő irányába. De a csikó emlékétől még percek múltán is mosoly kerekedett komor arcán. De egy másik, új gondolat is aggasztotta őt: Mi történt AJ-vel? Tegnap este óta nem látta senki?

A Kietlen Erdő fái közé lépve újra elfogta a félelem. Az erdő fái közt lakozó homály és sötétség mintha egyenesen őt figyelte volna és mintha néha, néha egy vagy két fa feléje nyújtózott volna a sötétből. Ahogy egyre beljebb haladt, a napfény utolsó nyomai is elmaradtak mögötte. A fák sötét lények módjára nyúltak az ég felé, ágaik pedig boltív módjára hajoltak a magányos póni fölé. A sötétségben ő alig látott néhány méternyire, bár ez is elég volt neki a haladáshoz.

Néha úgy érezte, mintha valami megérintené, ám amikor abba az irányba fordult, semmi gyanúsat nem látott a fákon és a köztük fellelhető bokrokon kívül, melyeken ismeretlen eredetű bogyók foglaltak helyet és némelyiknek csodás illatától Fast Doom üres gyomra korgásra fogta magát. Hiába, már órák óta nem evett semmit. Nem volt ideje rá.

Nyeregtáskájából előhalászott egy szép zöld almát és beleharapott. Az alma íze nagyon kicsit enyhítette gyomrának korgását, ám ez még nem volt elég és ez nem kárpótolhatta azt a több órányi evés mentességet, ami a hirtelen helyzet miatt gyötörte őt.

Újabb harapás.

Ekkor azonban furcsa dolgot vett észre. Mintha az egyik bokorból

egy fekete, csápszerű ág kúszott volna elő, felszínén tüskékkel. Ide már eljutott a napfény egy része, mivel itt nem voltak olyan sűrűek a fák, így tisztán láthatta a furcsa növényt, ami most feléje kúszott.

- Ez meg mi?- kérdezte újra saját magától, miközben hátrált.

A furcsa növény hirtelen visszakúszott a bokorba, így eltűnt Fast szemei elől. De az emléke mélyen megragadt benne. A csődör eldobta a szinte már teljesen elfogyasztott almát, majd némi habozás után folytatta útját, ezúttal arrafelé indulva, ahol a fák a legritkábbnak tűntek. Itt már szinte mindenhol bejutott a napfény, így könnyebben tudott haladni ő is.

Mielőtt bármit is tehetett volna, a bokorból újra előkúszott a növény és őt megcélozva feléje lendült, majd patájára tekeredett, amitől a csődör a földre zuhant. Nyeregtáskája leesett a hátáról és néhány holmi kiesett belőle, melyeket más tüskés növények rántottak magukhoz.

- Ti meg... mik... vagytok?- Fast Doom megpróbált kiszabadulni, ám a növények szorítása túl erősnek bizonyult. Hirtelen eszébe jutott valami és felötlött benne egy varázsige. A szarvából egy vékony, kék sugár csapott elő és kettéhasította az egyik növényt, ami így két részre szakadva a fűbe zuhant. A szorítás gyengült, így ő, megragadva az alkalmat, kiszabadította magát és nyeregtáskáját felkapva rohanni kezdett a közeli tisztás irányába. Rohant, ahogy csak tudott, a növények pedig lendültek utána, akár a nyílveesszők, különböző irányokból támadva.

Ezek honnan jöhettek?- tette fel magában a kérdést.

